

LIBRIS

We know
Coordonator Leda Edge:
SHAUKI AL-GAREEB

JORDAN STEPHANIE GRAY

BITTEN

O PROMISIUNE DE SÂNGE

Traducere din limba engleză de
MARIA ADAM

LEDA
EDGE

PROLOG

C ELE ȘAPTE CURȚI ALE VÂRCOLACILOR IMPUN PUȚINE LEGI.

Nu-ți arăta înfățișarea de lup în fața oamenilor.
Nu le divulga străinilor secretele curții.
Nu mușca oameni fără permisiunea directă a regentului.
În nicio împrejurare să nu ucizi un alt lup.

Încălcarea acestor legi nu aduce după sine pedepse precum închisoarea sau mutilarea. Temnița de sub castelul Severi a rămas goală de secole întregi, și nu fără motiv. Când un vârcolac încalcă o lege, singura consecință adevărată este moartea.

Nu moartea imediată, desigur, ci chinul arzător al izolării.

Lupii Singuratici nu supraviețuiesc odată separați de haită. Se pierd pe ei înșiși, lent, dureros, așa cum oamenii își pierd membrele din cauza degerăturilor.

Regina Sybil Severi știa asta. De aceea, când și-a găsit sora, pe Cora, în pat cu un om, n-a ezitat s-o târască afară de păr și s-o arunce în fața membrilor sălbatici ai curții. Masculul uman aștepta în aripa celui mai sacru castel al lor, pe jumătate îmbrăcat, tremurând, grotesc. Mușcătura Lupului era vizibilă pe coastele lui, iar fruntea osoasă îi era încinsă de febră.

— Trădătoare! a mârâit regina Sybil.

Și asta a fost suficient ca s-o condamne pe Cora în ochii curții.

Cora s-a transformat într-un lup alb ca luna, cu ochi roșii, strălucitori, și s-a luptat cu nobilimea cu colții dezgoliți și picurând sânge. Primele trei legi fuseseră deja încălcate, dar a patra a fost călcată chiar acolo. În acel moment. Când Cora i-a sfâșiat gâtul unui General Lup și a scuipat carnea însângerată pe podeaua de marmură imaculată. Unii nobili s-au dat înapoi. Au făcut o plecăciune, în loc să lupte. Alții au luptat cu și mai multă furie. Pereții s-au înroșit – dar numai de sângele lor. Cora părea victorioasă, dar puterea i s-a risipit în clipa în care regina Sybil a spus:

— De acum, ești alungată de la curte și din haită pentru totdeauna!

Ruptura s-a produs instantaneu, ca și cum ar fi fost despărțite de niște mâini invizibile. Le-au aruncat în părți opuse ale încăperii. Ochii Reginei Lup s-au întunecat și mai tare în timp ce privea cum sora ei se prăbușește la pământ cu un urlet sfâșietor.

— Vei părăsi imediat castelul Severi și nu vei mai călca niciodată pe pământurile noastre sacre!

Regina Sybil s-a apropiat, pașii ei lăsând urme stacojii pe podea.

— Ești alungată, Cora Severi, iar dacă omul tău se va transforma, va muri și el.

Cora a trecut din forma de lup la cea de femeie cu un trosnet oribil al oaselor rupte. Zăcea pe podea într-o baltă de sânge, iar trupul ei strălucea ca o stea căzută de pe cerul miezului de noapte.

— Nu poți! a șuierat ea. Dacă el se transformă...

— Este un trădător al coroanei și va deveni un Lup Singuratic. La fel ca tine.

— Dar... dar...

Cora își căuta cuvintele, iar ochii ei roșii s-au stins într-un cărămiziu amar.

— Nu mai ai nimic de spus.

Regina Sybil a ridicat brațul moale al surorii sale și a început s-o târască afară din sala tronului și din castel, spre pădurea unde urma să rățăcească până când sufletul avea să i se transforme în cenușă și praf. Până când avea să devină cu adevărat doar cenușă și praf.

Dar Cora nu voia să plece așa de ușor. Cu o voce la fel de autoritară ca întotdeauna, a rostit:

— Și ce se va întâmpla cu copilul meu?

Unul câte unul, membrii curții s-au transformat din lupi în oameni, într-o clipă plină de chin. Regina Lupilor a privit în jos cu furie, ignorând icnetele celor din jurul ei. Mai multe icnete pentru un singur copil decât pentru fețele regale sfâșiate la picioarele ei.

— Ești exilată, a repetat regina Sybil, scoțând ghearele din degete cu ușurința unui cuțit ce pătrunde într-un cadavru. Ești o trădătoare!

Sora ei s-a ridicat, cu bărbia săltată și ochii mijiiți.

— Legile curții nu spun nimic despre fiii trădătorilor.

Regina Sybil a ingenunchat, strecurându-și o gheară sub bărbia surorii sale și făcând-o să sângereze. Cora nici măcar n-a tresărit.

— Ce ai vrea să fac?

— Lasă-l să se nască!

— Ai să mori înainte de asta.

— Știi că n-am să mor, a răbufnit Cora.

Furia i se revărsa din privire.

— Am să-l nasc și am să-l aduc la poarta castelului. *Trebuie să-l iei!*

Nobilimea a început să șușotească, dar regina Sybil a redus-o la tăcere cu o singură privire. Gheara i s-a înfipt și mai adânc în carnea surorii sale.

— Sunt regină. Nu sunt obligată să fac nimic!

— Ia-l și o să plec în liniște!

Sora ei a tras adânc aer în piept.

— Ia-l și o să mă ocup personal de iubitul meu!

— Acum? a întrebat Regina Lupilor.

— Acum.

Regina Sybil s-a îndreptat de spate. Și-a privit curtea rămasă. Încă numeroasă, și cu atât mai puternică. Nu se temea de o eventuală trădare din partea copilului – mai ales dacă Oracolul îi citea profetia la naștere și-l considera vrednic –, dar se temea pentru siguranța propriului său copil.

Băiatul se născuse în urmă cu două săptămâni și era bolnăvicios și firav. Curtea nu avea încredere în el ca lider, deși crescuse deja peste vârsta unui nou-născut. Dar avea să fie puternic într-o bună zi. Oracolul prezisese asta. Trebuia doar să ajungă acolo. Trebuia doar să-și finalizeze ascensiunea spre forma de lup și să devină prințul moștenitor, așa cum regina știa că poate fi.

Și astfel, sub privirile celor în care avea cea mai mare încredere și ale celor pe care-i suspecta cel mai mult, Regina Lupilor a hotărât să cheme puterile constelației Cassiopeia și să încheie un pact de sânge puternic.

— Dacă îți ucizi iubitul chiar azi și naști copilul pe pământul de lângă poarta castelului, am să-l cresc ca pe al meu. Dar sângele tău o să-mi protejeze moștenitorul cu toată puterea lui și, dacă viața moștenitorului meu o să se sfârșească, la fel o să se întâmple și cu viața copilului tău.

Regina Sybil a întins mâna. Încă o clipă de ezitare, și ar fi anulat pactul. Sora ei știa asta, așa că i-a apucat ghearele și le-a strâns. Sângele i-a picurat pe pielea Reginei Lup și a sfârșit între ele. Sub ochii lor, sângele s-a absorbit în pielea reginei și a dispărut.

Pactul de sânge fusese încheiat.

Regina Sybil s-a ridicat cu un zâmbet la fel de înfricoșător precum castelul. Și-a îndreptat umerii și și-a potrivit coroana de stele pe părul brunet.

— Așadar, s-a făcut! Ucide-ți iubitul și pleacă, soră! Dacă vei supraviețui suficient cât să naști copilul, adu-l la noi! Apoi mori!

Cora s-a ridicat cu greu în picioare și și-a găsit iubitul uman încă tremurând în culise. Curtea Reginei Lup a privit cum Cora i-a smuls capul de pe umeri, rupându-i tendoanele de parcă ar fi fost niște simpli lujeri. *Oamenii!* Regina Sybil a adulmecat și s-a întors.

— Curățați mizeria asta! a poruncit ea. Apoi: Alungați-o!

Fără ezitare – sau posibilitatea de a se împotrivi –, curtea i-a respectat ordinele. Iar Cora, devenită Lup Singuratic, sigură de o moarte iminentă, a fugit de soldații care o vânau. A fugit și a tot fugit – până într-o zi când, slăbită și pe moarte, a născut un băiat și l-a așezat pe pământul de la poarta castelului.

Păzitorul s-a întors la prințul pe care trebuia să-l protejeze și amândoi au fost crescuți ca frați. Niciodată despărțiți. Întotdeauna împreună.

Dar aceasta nu este povestea prințului și a păzitorului său. Este povestea unei fete umane și a modului în care prințul și protectorul său au distrus-o.

LEBRIS

We know
books

I

**Blestemul
lunii**

ÎN SEARA ASTA E LUNĂ PLINĂ.

Atârnă pe cerul întunecat ca un solz de sireună, strălucind intens asemenea unei lumânări aprinse în beznă. Privesc în sus și-mi șterg fruntea transpirată cu brațul deja lipicios. Căldura de început de septembrie din St. Augustine e năucitoare. Te simți de parcă te-ai îneca pe uscat. Cu fiecare respirație, am senzația că umiditatea îmi umple plămânii, iar luna aceea spectrală nu reușește să mă facă să uit că fierb de vie.

O s-o omor pe Celeste!

Fundul îmi amorțește pe marginea tăioasă a treptei de la veranda ei în timp ce ea fuge prin spatele casei ca să ia nu știu ce surpriză. N-am idee ce e sau de ce ar fi nevoie de așa ceva când trebuia deja să fim în drum spre cinema. Tata m-a lăsat aici când a plecat la muncă, și abia avem timp să comandăm floricele înainte de trailere.

— Pot măcar să te ajut? strig după ea, frustrată.

Nu-mi răspunde decât sunetul televizorului părinților ei, dinspre care se revarsă, prin ferestrele întredeschise, hohotele de râs de la un serial de comedie.

— Mă mănâncă țânțarii de vie, mormăi, izbind aerul ca să alung doi țânțari prea entuziaști.

Insectele dispar odată cu briza caldă, iar eu mă ghemuiesc, încolăcindu-mi brațele în jurul genunchilor și așteptând. Greierii

târâie. În depărtare se aude un claxon. Scot telefonul să dau puțin scroll, dar îl las iute deoparte cu un oftat nerăbdător. Oricare ar fi surpriza, durează o veșnicie, și sigur vom întârzia la...

O cracă se rupe lângă mine.

Încruntată, mă întorc spre zgomot, dar în colțul acela al curții nu văd decât un lămâi singuratic. Luna aruncă umbre lungi în spatele lui.

— Alo? șoptesc, mijind ochii spre umbre.

Nu-mi răspunde nimeni. Normal! Veverițele nu vorbesc.

Clatin din cap, încercând să ignor furnicăturile de pe ceafă.

— Celeste, trebuie să plecăm...

Se întoarce în grabă, ascunzând „surpriza” sub un prosop vechi de plajă. Buclele albastre precum cobaltul îi fâlăie în vânt.

— Știu că ești obsedată de control, dar încearcă să ai puțină răbdare! Aproape am terminat.

Urcă în fugă treptele și intră în casă. Părinții țipă la ea că a trântit ușa, dar nu pare să-i pese. Odată ce Celeste Ward își pune ceva în cap, e de neoprit.

Știu bine asta. La urma urmei, așa a început prietenia noastră: în clasa întâi, a venit glonț la mine, m-a tras de codițele încălcite pe care tata mi le făcuse stângaci în dimineața aceea și mi-a spus că o să fim surori, fie că vreau, fie că nu.

Nu știi de ce m-a ales pe mine, dar până atunci nu știam ce înseamnă prietenia adevărată. Iubirea lui Celeste e necondiționată și desăvârșită. Și merită să stai singură sub o lună plină cât timp ea își vede de planurile ei, *oricare* ar fi acestea.

— Aproape gata! strigă din spatele ușii.

Îmi inghit replica usturătoare care-mi vine pe limbă. Pentru că Celeste nu râde niciodată de faptul că, pentru tata, cina înseamnă niște nacho băgați rapid la microunde, acompaniați de urletele alertelor de poliție date prin stație. Iar eu nu râd de faza ei cu furatul din magazine prin care a trecut în gimnaziu. Îmi aduce la prânz mâncarea rămasă de la mama ei, iar eu mă asigur

că evită orice magazin Target pe o rază de 50 de kilometri. Ea stă în primul rând la meciurile mele de volei, cu numărul meu pictat pe obraz, iar eu port ruj negru și dresuri rupte la concertele ei preferate.

Așa că, deși *as vrea* să sar, să dărâm ușa și s-o târâsc la mașină de părul într-o nuanță electrică, mă forțez să spun dulce și deloc pasiv-agresiv:

— Am comandat deja biletele la film.

Nu răspunde, și liniștea se așterne din nou. *Ciudat!* Greierii s-au oprit. Mă abțin cu greu să nu arunc o privire înapoi spre lămâi. E o veveriță. *Doar o veveriță.* Totuși, pielea mi se înfioară ca și cum m-ar urmări cineva.

Tocmai când mă pregătesc să mă ridic și să verific, Celeste apare din nou. Mă ajută să mă ridic, zâmbind larg, iar eu îi observ de aproape vânătaia mare și violet de pe gât, semnul unui sărut, lucru care-mi alungă toate gândurile despre veverițe carnivore.

— Poftim!

Ridică o farfurioară de porțelan drăguță și roz, cu fundițe pe margine și cu cea mai hidoasă tartă de noroi, făcută la repezeală, în mijloc. O lumânare aprinsă iese din grămada de pământ, iarbă și ghinde.

— La mulți ani, Vanessa!

Privesc farfuria încruntată. Surprinzător, nu pământul murdar mă derutează. Ci data.

— Ziuă mea de naștere e abia marți. Te-ai grăbit.

— Știu! îmi răspunde pe un ton cântat. Dar trebuie să sărbătorim acum! E vineri și, ce să vezi, chiar în seara asta e o petrecere mare pe plajă. Care erau șansele?

Genele lungi îi flutură într-un spectacol elaborat de nevinovăție, ca și cum n-ar fi plănuit totul încă din momentul în care m-a sunat și m-a implorat să ieșim în seara asta. Dacă n-aș iubi-o atât de tare, i-aș smulge maioul pe care mi l-a împrumutat și aș strânge-o cu el de gât.

— Nu!

Coboară farfuria un pic și își lasă buza în jos, prefăcându-se supărată.

— Vanessa Hart...

— Nu!

— ...nu faci 17 decât o dată. Trebuie să sărbătorești. Și ce mod mai bun decât cu alcool cald pe plajă, înconjurată de 60 dintre cei mai apropiați prieteni ai tăi?

Îmi tremură colțul gurii într-un zâmbet abia reținut.

— N-am nici măcar 5 prieteni.

— Cu atât mai mult! zice și își aruncă părul peste umăr. Dar am fost invitate, Vanessa, iar o invitație e practic o promisiune că vei avea cea mai reușită noapte din viața ta, la naiba!

Lumânarea arde între noi, mai tare, mai strălucitoare. Ceara violet curge peste capetele unor păpădii. Fix aceeași nuanță de violet ca a șuvițelor din părul meu. Cu adevărat imposibil s-o urăsc!

— Data trecută când am ieșit, îi spun, ai băut aproape o sticlă întreagă de tequila și te-ai întors acasă fără chiloți.

— Asta a fost cu ani în urmă! râde Celeste.

Râsul îi e moale ca o pană, dar cu o înțepătură ascuțită la mijloc, cât se poate de tipic pentru prietena mea. Atât de familiar, încât aș putea să-l desenez pe cer.

— A fost acum două nopți, zic, dându-mi ochii peste cap. Nu mă mai târăști în escapadele tale picante.

— Acum vorbești ca Brenda, Vanessa.

Arătătorul ei cu unghia dată cu oja arată spre ușa de la intrare vopsită în albastru-închis, care are un aer amenințător.

— Brenda, adică mama mea, al cărei hobby preferat e merusul la biserică urmat de cumpărături la Costco. Împlinești 17 ani. Chiar nu vrei să trăiești puțin?

Iau farfuria de la ea, dar nu mă lasă să suflu în lumânare. În schimb, o acoperă cu mâna.

— Știu că ai urât ultima petrecere la care am fost și că socializarea te transformă practic într-un analist de risc extrem – cu un fund mișto, totuși –, dar ascultă-mă!

Îmi prinde bărbia cu mâna cealaltă și mi-o înclină până mă face s-o privesc în ochi.

— Într-o zi, o să lucrezi într-un birou superb, cu vedere la ocean, și o să ai cel mai sexy soț din lume și doi copii adorabili. O să-ți petreci weekendurile la cursuri de gătit și o să comentezi filmele noi între turele lui la spital...

— Doar ca să clarific, viitorul meu soț e doctor?

— Chirurg cardiolog. Și model cu jumătate de normă, îmi explică ea cu un zâmbet, apoi continuă: O să ai viața visurilor tale, iar pentru mine o să fie un coșmar să te pierd în favoarea suburbiilor. Dar deocamdată – doar în seara asta – ești tânără, sexy și ai aproape 17 ani. Nu irosim seara asta de vineri pe floricele cu un plus de unt. Mergem la petrecerea lui Max Cayden, iar tu o să-ți înfigi limba direct în gâtul lui.

O, Doamne! Mă străbate un fior și îmi mușcă buza.

— N-ai zis că e petrecerea lui Max.

Zâmbește viclean.

— Aha, acum te-am prins, nu-i așa, scorpion ce ești?

Roșesc brusc, amintindu-mi momentul în care Max m-a ajutat să mă ridic de pe jos în timpul unui meci de volei. Alunecasesm pe parchet după un serviciu prost – din vina celeilalte echipe –, iar el era pe margine. A fost destinul divin că mi-a întins mâna. Și hormonii trădători care m-au făcut să nu mai prind niciun punct tot meciul. Nu a fost corect că ochii lui erau atât de albaștri. De fapt, a fost extrem de derutant!

Iau farfuria din mâinile lui Celeste și mă dau câțiva pași în spate, până mă lovesc de mașina ei. Sprijinindu-mă de aceasta, închid ochii, și oftatul iese ca un verdict. Nu pot să merg la o petrecere dată de Max. O să mă fac de râs. Chiar dacă în fața lui Celeste sunt increzătoare – pretențioasă, încăpățânată, adesea obsedată

de control și pe deplin eu însămi, în fața unui băiat pe care abia îl cunosc nu pot să fiu la fel. Nu pot să fiu eu în fața lui Max.

Celeste se sprijină de capota galbenă a bătrânului său Volkswagen Broscuță.

— Nu mai suport încă un an în care ți-e frică să alergi după ce-ți dorești cu adevărat. Ești atât de... plină de *viață*, Vanessa! Dacă măcar ai lăsa pe altcineva în afară de mine și fetele din echipa de volei să vadă asta! Apoi, mai puțin blând, spune: O să faci sex chiar dacă e ultimul lucru pe care îl pun la cale în viața asta. Iar dacă dorința ta e să faci sex cu Max, atunci așa să fie!

Mă întorc spre ea cu o grimasă.

— Grant...

— Grant Austin nu se pune și nu trebuie să-ți amintesc de ce. Sau poate trebuie, și totul începe doar cu vâ...

— Bine! izbucnesc, ridicând farfuria cu tortul de noroi în față ca să-mi ascund obrajii din ce în ce mai roșii. Bine, o să merg la petrecerea aia stupidă a lui Max-dacă promiți că nu mai rostești niciodată cuvintele astea!

— Ha! Am câștigat!

Zâmbește larg și-mi atinge șuvițele violet din păr.

— Pune-ți dorința, ca să putem porni spectacolul! Am auzit că sora mai mare a lui Max s-a întors de la facultate și aduce băutură.

Mi se strânge stomacul de emoție. Alcool. Max. O petrecere. Trei lucruri la care n-am fost niciodată prea bună. Înghit în sec, și mi-aș dori să-mi pot șterge palmele umede de fustă.

— Sigur nu e o idee proastă?

— Te-aș îndruma eu vreodată pe un drum greșit? mă întrebă. Ridic din sprâncene și replic:

— Chiloți lipsă și o sticlă întreagă de tequila? Mama ta aproape că te-a încuiat afară?

Râde de parcă n-are nicio grijă pe lume.

— Și n-a fost cumva cea mai tare noapte din ultima vreme? Hai, nu te răzgânde! Promit că nu-mi mai pierd chiloții!

Ochii ei câprui se întâlnesc cu ai mei și sunt așa de plini de speranță, încât nu pot să-i spun nu. Chiar dacă aș vrea. Chiar dacă nu sunt sigură că ar trebui să vreau. Dar, la urma urmei, nici nu contează. Celeste e ca Steaua mea Polară. Sau poate suntem mai degrabă precum constelația Gemenilor – două suflete în oglindă. Unde merge ea, merg și eu. Și unde merg eu, vine și ea. Mereu.

Arunc o privire la lumânarea care arde în continuare. Flacăra a ajuns deja la jumătatea lumânării, iar ceara violet pătează tortul de noroi, zugrăvind o imagine cu mult mai frumoasă decât înainte. În fiecare an din clasa întâi încoace – când tata a fost chemat la secție chiar de ziua mea și n-au existat nici tort, nici cadouri, doar o bonă enervată care m-a trimis direct la culcare –, Celeste mi-a făcut un tort de ziua mea din noroi, crenguțe și orice găsea prin curte. Obișnuia să mi-l aducă acasă după ore.

Anul ăsta e diferit totuși. Și dintr-odată, cu lumânarea proiectând umbre între noi, *mă simt* diferită. Mai matură, poate. Mai înaltă. De parcă aproape pot să văd peste gardul copilăriei, spre ceea ce urmează. Poate Celeste nu vrea același lucru, dar normalitatea – doi părinți, o casă cu gard alb și un program constant – e tot ce-mi doresc. Mama a plecat când eram atât de mică, încât nici nu-mi mai amintesc cum e să am pe cineva în afară de tata. În afară de tata și de Celeste. Și de câțiva polițiști de la secția lui. Și de câteva fete din echipa de volei. Sau de Grant Austin, vara trecută, pentru o lună.

Atât! Asta a fost întreaga mea lume, toată viața.

O mașină gonește pe stradă, luminând lămâiul din grădină. Nu e nimic acolo. Desigur că nu e nimic! Strânsoarea din stomac e din cu totul alt motiv, și poate Celeste are dreptate. Acum poate chiar sunt pregătită pentru altceva. Pentru ceva nou.

Celeste îmi prinde mâna și o strânge.

— Pune-ți o dorință, Vanessa!

Când închid ochii și suflu în lumânare, o fac.

Îmi doresc mai mult!